

Kapitel 4

Cecilie kiggede utålmodigt på sit ur. Hun var lidt træt af, at Pernille altid kom for sent, men det blev nok aldrig anderledes. Hun nippede til sin café latte.

De to veninder mødtes på Café BH, når de havde mulighed for det. Et rart sted uden alt for mange spejle, og indehaveren Birger Hundslund havde gjort lidt af et kup, da han introducerede tapas-agtige lækkerier i A-, B- og C-skåle, alt efter portionernes størrelse. Hans humoristiske stil tiltrak især det yngre publikum, så der var ikke altid ledige borde.

- Hej Cille, det må du undskylde. Du har forhåbentlig ikke ventet så længe?

Pernille var dukket op, udstyret med et par store bæreposer og lettere forpustet.

- Nej, kun en 20 minutters tid, så jeg har bare siddet og slappet af. Hvad har du der?

- Jeg faldt over et par tilbud på vejen. Nu skal du se! Du tror, det er løgn! Bukserne her måtte jeg bare eje, de var sat helt ned til 700 kroner. Så var der blusen, og ved du, hvad jeg også fandt? Støvlerne, som jeg altid har ønsket mig! De er bare så lækre og var på tilbud til 1100. Det er jo den rene foræring!

Cecilie forsøgte at virke begejstret, men det lykkedes ikke helt.

- Jo, det er flot Nille, men du er da ikke rigtig klog. Du har tonsvis af tøj, sko og støvler i forvejen. Skøre tøs!

- Ja, ja, men der skal noget nyt til en gang imellem. Og det kan da være, at du kan passe noget af det andet. Lad nu være med at være så negativ!

Cecilie kom til at grine og rystede på hovedet. Hun kendte sin rødhårede veninde ud og ind, så de vilde impulskøb kunne ikke komme bag på hende. På det punkt var de meget forskellige, men ellers stod de last og brast.

- Ser du mere til Kasper? spurgte Pernille, da hun havde fået serveret sin cappuccino.

- Kasper... nå, ham. Nej, det kunne jeg da heller ikke drømme om. Han var da meget pæn, men ikke værd at samle på. Han havde ikke andet end penge, biler og computerspil i hovedet. Og så fitnesscentret tre gange om ugen! Nej, jeg vil hellere have én, jeg kan tale med om noget fornuftigt. Men de er svære at finde.

- Så må du se at komme i gang. Du vil jo gerne giftes. Det har jeg nu aldrig helt forstået, for jeg har det fint med at være mig selv. Og hvad tror du ikke, en mand ville have sagt, hvis jeg var kommet hjem med de to poser og havde trukket på kredittkortene igen? Den slags kan de flippe helt ud over, men de spenderer rask væk flere tusinde på nye alufælge. Der er da lækre fyre imellem, men jeg tager dem i små portioner, erklærede Pernille med et tøsefnis.

- Jeg har måske mødt én, der er lidt anderledes...

- Hvad har du?

- Ja, han arbejder på et bogforlag.

- Hvem er det?

- Han hedder Asbjørn og er faktisk ret lækker, og vi taler godt sammen. Jeg ved ikke, hvor dybt det stikker, men jeg kan godt lide ham. Der er bare det ved det, at han vist er omkring 50, erkendte Cecilie.

- 50? Han kunne jo være din far! Der er så mange fyre på din egen alder og da også nogle, der har omløb i hovedet. Der er da nok at tage af! Det andet kan kun gå galt.

Cecilie forlod Café BH med en let panderynken.

På forlaget havde Asbjørn sit hyr med at bevare koncentrationen. Det kunne da ikke passe, at han var ved at forelske sig i en kvinde, der var så meget yngre. På den anden side havde hun jo selv sagt, at han skulle være velkommen. Han ringede internt til Arne.

- Du, øh, jeg kunne godt trænge til et lille break. Har du tid? Fint, vi ses dernede.

- Er det ikke lidt tidligt på dagen? Der ligger faktisk en del endnu, som jeg ikke har været rundt med, brummede Arne.
 - Jo, men jeg er lidt ved siden af mig selv. Det er den der pige, jeg ikke kan få ud af hovedet.
 - Hvad for en pige?
 - Hende fra bogmessen, som jeg talte om. Jeg kørte ud til hende forleden og afleverede den bog, hun havde bestilt.
 - Hvad gjorde du? Du er vel ikke ved at gå mig i bedene. Hvorfor tog du selv derud?
 - Hm, det var alligevel på vejen, så jeg ville ikke ulejlig dig unødigt. Det var måske også... ja, sådan lidt personligt.
- I kantinen så Arne på Asbjørn med et anklagende blik.
- Sig mig, hvad har du egentlig gang i?
 - Ikke noget, ikke spor. I øvrigt er hun også mindst 20 år yngre end mig, så det er ingenting.
 - Hold da kæft, mand! Du er jo brændt varm på hende! Så er det sgu' derfor, du har været så underlig på det sidste. Men 20 år yngre, siger du. Come on, det er for langt ude. Det er i orden med mig, men hvis du vil lytte til et godt råd, så hold fingrene væk. Det går aldrig godt, formanede Arne med løftet pegefinger. Han havde talt sig varm.
 - Nej, du, nyd din ungarletilværelse og gør som mig, der bare tager et put i ny og næ, når det byder sig. Kvinder er alt for krævende, og man risikerer at få børn og alt det der. Du har brændt fingrene før, og så er du gudhjælpemig klar til at starte forfra med en eller anden finke, som du lige har truffet. Tag dig nu sammen og nyd livet i stedet for selv at bede om nye problemer!
 - Ja, det burde jeg nok overveje en ekstra gang. Men en finke er hun altså ikke! Nå, jeg må hellere i sving igen.
- Tilbage på kontoret fiskede Asbjørn Cecilies mobilnummer op af lommen. Han tøvede lidt, tog en dyb indånding og ringede hende op.